

7

9

นึกว่าจะไม่มีน้ำตาให้ไหลอีกแล้ว แต่พอนั่งคนเดียวไม่ได้ทำอะไร น้ำตาก็ไหลออกมา เตียวหัวเราะเตียวร้องไห้จนฉันจะกลายเป็นคนสติไม่ค่อยดีอยู่แล้ว คำสัญญาที่ให้ไว้กับพวกเขาในวันสุดท้ายนั้นได้กลายเป็นฟองสบู่ไปนานแล้ว คำสัญญาที่ว่าจะไม่เจ็บปวดอีกและจะมีความสุขได้ พังทลายไปนานแล้ว

"อินบี"

วันนี้อินบีมาช่วยปลอบใจฉันเหมือนเช่นทุกวัน ฉันเรียกอินบีแล้ว ยิ้มให้ อินบีจึงยิ้มกลับมาแล้วจับมือฉันไว้ ดูเหมือนว่าฉันทำให้อินบีต้องลำบากไปด้วย

"ออกไปข้างนอกกันมัย อยู่บ้านเชิงจะตาย"

"เอาสิ! เป็นความคิดที่ดีมาก ไปข้างนอกกัน"

ฉันไม่อยากทำให้อินบีหุดหู่เพราะเธอคือเพื่อนที่ไม่เคยทอดทิ้งฉัน ฉันใส่กางเกงยีนขาดัน เสื้อยืดสีแดง ปล่อยผมยาวสยายโดยไม่หวีเพราะไม่มีอารมณ์จะแต่งสวย

"ไปกันเถอะ"

อินบีมองฉันที่เดินออกมาจากห้องด้วยสีหน้าตกใจ

"จะไปแบบนี้ล่ะหรือ"

"ไม่เป็นไรหรอก ไปกันเถอะ"

"ก็ได้ ไปกันเถอะ~ เดี่ยวฉันซื้อของอร่อยๆ ให้กิน!"

อินบีวางมือลงบนไหล่ฉันแล้วพาออกไปข้างนอก ฉันไม่ได้ออกนอกบ้านมานานแค่ไหนแล้วนะ และทันทีที่แสงแดดสัมผัสผิว ฉันก็รู้สึกร้อนขึ้นมา รู้สึกดีจัง ไม่ได้โดนแดดอย่างนี้มานานแล้ว

"โอ้ย~ ร้อน"

"ร้อนหรือ"

"อ้อ ร้อน เราไปกินไอศกรีมกันมั้ย"

"อ้อ"

"โอเค! เดี่ยวฉันเลี้ยงเอง!"

"คิกๆ"

อินบีพยายามทำท่าทางว่าจริงจังฉันรู้สึกผิด

"อินบี อย่าทำอย่างนี้เลย ตอนนี้ฉันไม่เป็นอะไรแล้ว พวกนั้นไม่ได้ย้ายโรงเรียนซะหน่อย"

"จริงหรือ"

อินบีถามอย่างระมัดระวัง ฉันจึงยิ้มบางๆ แล้วพูดว่า

"อืม พอมะรืนนี้โรงเรียนเปิด ฉันก็ได้เจอพวกเขา"

ใช่ การปิดเทอมจะจบลงในวันมะรืนนี้ ฉันจะได้พบกับพวกเขาที่ไม่ได้พบมานาน เพราะอย่างนั้นฉันจึงไม่เป็นไรแล้ว

"อ้อ! อ๊ะ! ร้านไอศกรีม!!!"

อินบีดึงฉันเข้าไปในร้านไอศกรีม หลังจากซื้อเสร็จเรียบร้อยก็ออกมาข้างนอกกัน ในมือของเราก็มีไอศกรีมอยู่คนละแท่ง เราสองคนพากันเดินดูโน่นดูนี่ ตอนนี้ฉันกำลังยิ้มหลังจากที่ไม่ได้ยิ้มมานานมากแล้ว
กรี๊งง~

เสียงโทรศัพท์มือถือของอินบีดังขึ้น เราสองคนจึงหยุดยิ้ม อินบีคาบไอศกรีมไว้ในปากแล้วควานหาโทรศัพท์ พอหาเจอแล้วก็ส่งไอศกรีมมา

ให้ฉันแล้วรับโทรศัพท์

"จะให้ฉันกินต่อให้หมดเหรออ"

(ฮัลโหล)

ฉันรีบรับโทรศัพท์แล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่โดยไม่สนใจฉันเลย

(คยองวอน! ทำอะไรอยู่เหรออ)

"เซอะ"

ฉันแลบลิ้นให้อินบีแล้วกินไอศกรีมต่อ พอหันหน้าไปอีกทางก็เห็นคยองวอนเดินออกมาจากร้านกาแฟที่อยู่ฝั่งตรงข้าม คยองวอนกำลังคุยโทรศัพท์อย่างอารมณ์ดี ฉันตั้งใจที่ได้เจอเขาจึงอ้าปากเพื่อที่จะเรียก

"คยอง..."

แต่คยองวอนไม่ได้มาคนเดียว พวกที่เหลือยืนอยู่ด้านหลัง และฉันก็เห็นนักเรียนหญิงกลุ่มหนึ่งที่ไม่คุ้นหน้ายื่นหัวเราะอยู่ข้างๆ พวกเขาและยังเห็นรุ่นพี่ฮยองควอนกับนินออนนี่อีกด้วย

"ตอนนี้ฉันอยู่ในเมือง อ้อ! อยู่ตรงข้ามกับเนลโล่นะ"

เนลโล่คือชื่อร้านกาแฟที่พวกเขาเพิ่งเดินออกมาเมื่อกี้ คยองวอนมองहतันที เขาโบกมือให้แล้วรีบหันหลังกลับด้วยท่าทางตกใจ เขาคงจะเห็นฉันแล้ว

(พวกนายอยู่หน้าเนลโล่เหรออ!)

อินบีหันไปมองพวกเขาทันที ใบหน้าของพวกเขาดูสับสนมาก ส่วนใบหน้าของนินออนนี่แดงก่ำ

"อินบี ฉันขอตัวก่อนนะ"

ฉันปล่อยมืออินบีแล้วหันหลังกลับ ไอศกรีมที่เคยอยู่ในมือตกลงไปบนพื้นนานแล้ว ฉันรีบเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

"วอลฮยาง!"

เสียงตะโกนเรียกของอินบีและคยองวอนยิ่งทำให้ฉันวิ่งไปอย่างไม่คิดชีวิต ฉันวิ่งกลับมาถึงบ้านโดยไม่หันไปมองข้างหลังเลย พอเข้าบ้านได้ฉันก็ล็อกประตูแล้วล้มตัวลงนั่งฟังประตูอย่างอ่อนแรง จากนั้นน้ำตากรีนไหล

"อา~"

พวกเขาสบายดีจริงๆ พวกเขามีความสุขจริงๆ แต่ทำไมฉันจะต้อง
โกรธแบบนี้ด้วยล่ะ ไม่มีเหตุผลอะไรที่ฉันจะต้องโกรธ

"เฮ้อ~"

ฉันถอนหายใจแล้วเดินไปยังห้องน้ำ เปิดน้ำแล้วเข้าไปยืนอยู่ใต้ฝักบัว
เพื่อที่จะให้น้ำเย็นๆ เรียกสติฉันกลับคืนมา...เพื่อที่จะลืมภาพของพวกเขา
ขอโทษนะที่ฉันหนีมาแบบนี้...
มันยังเร็วเกินไปที่ฉันจะต้องอยู่คนเดียว

เช้าตรู่

วันนี้คือวันแรกของภาคเรียนที่สอง

เมื่อวานฉันตัดผมหน้าม้าเพื่อที่จะได้รู้สึกแปลกใหม่ กระป๋องนักเรียน
ก็ตัดให้สั้นลง ผมที่เคยปล่อยสยายก็มัดรวบขึ้น ปิดผมหน้าม้าไปข้างซ้าย
เล็กน้อย ทาลิปกอลสบางๆ ที่ริมฝีปาก ฉันพอใจกับความน่ารักของตัวเอง
มาก

"ดีมาก"

ฉันมองตัวเองในกระจกแล้วยิ้ม ตั้งใจว่าตั้งแต่วันนี้จะกลับไปเป็น
ซอลวอลฮยยางผู้สดใสไร้ราเรจ ฉันถือกระเป๋าใส่ข้าวที่เพิ่งซื้อมาเมื่อวานเดิน
ออกมาจากบ้าน วันแรกที่ไปโรงเรียนคนเดียวรู้สึกวังเวงยังไงก็ไม่รู้ ฉัน
กล่าวทักทายพวกรุ่นพี่ที่รู้จักแล้วเดินไปตามทางเดินบนอาคาร

"เฮ้อ"

ฉันเปิดประตูหลังเข้าไปในห้องเรียน พวกเขาและอื่นบีนั่งประจำ
ที่กันอยู่แล้ว พอเห็นฉันบีกำลังคุยอย่างสนุกสนานแล้วฉันก็ยิ้ม จากนั้น
ก็เอ่ยทักทายพวกเขาให้เหมือนกับที่ฝึกหน้ากระจกมาทุกวัน

"หวัดดีทุกคน"

พวกเขามองฉันอย่างตกใจ

"ฮ๊ะ ซอลวอลฮยยาง!"

"ใช่ ฉันเอง ซอลวอลฮยยาง!"

"วอลฮยยาง~"

คอยงวอนโบกมือให้ฉัน ฉันจึงรีบวิ่งไปหาแล้วยกแขนทั้งสองข้างวางบนไหล่เขา

"คุณมินคยของวอน นี่มันที่นั่งฉันนะคะ! กรุณาหลบไปด้วยค่ะ"

"หือ?"

"รีบกลับไปนั่งที่ของตัวเองสิคะ"

ฉันต้องนั่งข้างๆ บันแทวอนเหมือนเดิมแต่ก็ยังไม่กล้า พอคอยงวอนลุกขึ้นกลับไปนั่งที่ของตัวเอง ฉันก็หันไปทักทายอินปีที่กำลังมองฉันอย่างตกใจ

"อินปี~ หัวดี!"

ฉันนั่งลงแล้วยิ้มให้อินปี อินปีจึงลูบหัวฉันแล้วทำตาโต

"น่ารักนะวอลฮยยาง"

"เหรออ จริงเหรออ ฉันน่ารักเหรออ"

ฉันถามพลางกะพริบตาปริบๆ อินปีจึงทำหน้าที่หน้าเครียด

"ผู้หญิงเปลี่ยนแปลงตัวเองไม่ผิดหรอก! ฉันตัดผมหน้าม้าบ้างดีมีัยนะ!"

"ฮึะ~ อย่านะอินปี! อย่าทำตามฉันนะ!"

พอหันไปด้านหลังก็เห็นผู้ชายสามคนกำลังจ้องมองอยู่ ฉันจึงยิ้มแล้วพูดว่า

"อ้าว~ ไม่ได้เจอกันนานนะ! คุณลุงทั้งสาม!"

"ฮือ"

"คุณลุงจั้นเหรออ"

"น่ารักนะ"

บันแทวอนตอบสั้นๆ อินจองแทขุนเคื่องเล็กน้อย ส่วนฮันแฮชอนยังน่ารักเหมือนเดิม ไม่มีใครเปลี่ยนแปลงไปเลย พอเห็นหน้าพวกเขาแล้วฉันก็นึกถึงเรื่องเมื่อก่อนขึ้นมาแต่ก็ยังคงยิ้มร่าเริงแล้วเริ่มพูดในเรื่องที่ไม่อยากจะพูด

"ฮึะ! เมื่อก่อนฉันเห็นพวกนายด้วย พวกนายมีแฟนกันแล้วเหรออ ยินดีด้วยนะ! เอาไว้แนะนำให้คุณรู้จักบ้างสิ"

พวกเขายิ้มโดยไม่ตอบอะไร เซอะ! รู้สึกเจ็บปวดอย่างบอกไม่ถูก

ฉันยิ้มแล้วหันไปหาคยองวอน อีนบีจึงพูดว่า

"นี่~!"

"คยองวอน! วันนี้ซื้อไอศกรีมเลี้ยงฉันหน่อยสิ!"

"หือ? ได้สิ"

"ทำไมต้องให้แฟนคนอื่นเลี้ยงด้วยล่ะ"

สีหน้าของอีนบีแสดงถึงความไม่พอใจ ดูเหมือนว่าผู้หญิงคนนี้
จะลืมไปแล้วว่าฉันเป็นคนทำให้เธอและเขาได้รักกัน เธอะ

"ทำไมฉันจะขอให้เลี้ยงไม่ได้! ก่อนที่คยองวอนจะเป็นแฟนกับเธอ
เขาเป็นเพื่อนฉันมาก่อน เข้าใจมั๊ย"

"เออ ยอมแพ้"

"ย้าฮู! ฉันทชนะ!"

"คิกๆๆ"

เสียงหัวเราะทำให้ฉันหันไปมองว่ามันเป็นเสียงของบันแทวอนหรือ
อีนจองแท แต่ฉันกลับเห็นคยองวอนที่กำลังยิ้มให้ฉันพร้อมกับมองมาด้วย
แววตาที่จริงจัง สีหน้าของเขาขณะนี้คือสีหน้าที่ฉันไม่คุ้นตา

"ไอ~ คยองวอน นายก็ยิ้มแบบนี้เป็นด้วยหรอ! คิกๆ ต่อไปฉัน
ก็จะยิ้มแบบนี้ละ"

"วอลฮยางบ้าไปแล้ว"

"ฉันไม่ได้กินข้าวเช้าะก็เลยหิวไปหน่อย!"

"อะไรนะ ทำไมถึงไม่กินข้าวเช้าล่ะ"

"ไม่รู้! ไม่รู้! อีนบี ฉันอยากกินขนมปังไส้ครีม เราไปซื้อกันเถอะ!"

"เงินล่ะ"

"ฉันเลี้ยงเอง!"

ฉันมองอีนบีแล้วยิ้ม หลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงหัวเราะของพวกเขา
ดังมาจากด้านหลัง

"ไปกันเถอะ! ไปกัน!!!"

ฉันจูงอีนบีไปที่ร้านขนมอย่างรวดเร็ว รอหน่อยนะ! ขนมปังไส้ครีม!!!

10

ระหว่างทางไปร้านขนม ฉันบีบมืออีนบีแน่น อีนบีกำลังคิดอะไร
อยู่นะ ทำไมไม่พูดอะไรกับฉันเลยล่ะ พอถึงร้านขนม ฉันก็ซื้อขนมปัง
ไส้ครีมได้อย่างง่ายดายดีกว่าที่คิดเอาไว้ พอเดินออกมาจากร้าน อีนบีก็
พูดว่า

"เป็น Ino นี่มันดีจริงๆ เลยนะ"

"หือ?"

"ในร้านขนมคนแน่นจะตาย แต่พอเธอสั่งขนมปังคำเดียว เขาก็รีบ
หยิบมาให้ทันที"

อีนบีพูดอย่างอิจฉา ฉันจึงแกล้งตะโกนให้รำเร็วยิ่งกว่าเดิม

"ว้าว! ขนมปังไส้ครีม!!!"

การกินอาหารเข้าคางจะกลายเป็นนิสัยของฉันไปแล้ว ตั้งแต่พุงนี้
ไปฉันจะต้องปังขนมปังกินทุกเช้า

"วอลฮયાง!"

"ว่าไง~"

"ดูเธอรำเร็จมากนะ"

อีนบีพูดพลางยิ้มให้ ฉันจึงกลืนขนมปังลงไปก่อนตอบด้วยน้ำเสียง
สดใส

"อือ!"

"แต่มันดูเหนื่อยยิ่งกว่าเดิม"

อีนบีพูดพลางมองอย่างเป็นห่วง พอเห็นสีหน้าแบบนั้นแล้วฉัน
ก็รู้สึกไม่สบายใจ

"ยังไงเหรออ"

"ไม่มีอะไร"

"ทำแบบนี้แล้วสบายใจกว่า ฉันไม่อยากให้พวกนั้นเห็นท่าทางที่
เศร้าของฉัน ฉันจะเป็นคนน่ารัก"

คำพูดของฉันทำให้อีนบีกัดฟันแน่นแล้วพยักหน้า จากนั้นก็ยิ้มให้ฉัน

13

"กลับห้องเรียนกันเถอะ~"

ขอปใจนะอินบี ขอปใจมาก

"วอลฮยาง!"

"นั่นออนนี่"

นั่นออนนี่ยืนอยู่หน้าห้องเรียนของเรา ช่างๆ เธอมีพวกกรุ๊ปคนอื่นๆ พวกนักเรียนหญิงที่ไม่คุ้นหน้า และพวกเขาทั้งสี่คน พวกเขามีสีหน้าราบเรียบแต่พวกนักเรียนหญิงที่อยู่ข้างๆ กำลังยิ้ม นั่นมันพวกผู้หญิงที่เห็นเมื่อวันก่อนนี่

"สวัสดิ์คะรุ่นพี่"

"สบายดีหรือเปล่า"

รุ่นพี่อื่นสยอนยืนห่างออกไปจากคนอื่น คงไม่อยากอยู่ใกล้ฉันล่ะมั้ง

"คะ"

"วอลฮยาง เธอสวยขึ้นนะ"

แม้นั่นออนนี่จะชมฉันว่าสวยและน่ารักก็อยู่บ่อยๆ แต่ฉันก็ยังรู้สึกเขินอายอยู่ดี

"หวัดดี"

"เธอเป็นใครหรือ"

"ฉันอยู่ปีหนึ่งห้องสาม ชื่อกวักเฮมี ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ ต่อไปคงจะได้เจอกันบ่อยๆ"

"อืม"

"ไม่ถามเธอว่าทำไมถึงจะได้เจอกันบ่อยๆ"

ผู้หญิงที่ชื่อกวักเฮมียิ้มกว้างแต่ฉันก็ไม่สนใจ

"ฉันไม่จำเป็นต้องรู้"

"ตอนนี้แหวอนก็ออกมาจากบ้านเธอแล้ว..."

"กวักเฮมี อย่าพูดจาไร้สาระ"

ไม่รู้ว่ากวักเฮมีจะพูดอะไร แต่เสียงทุ้มต่ำของบันแหวอนทำให้เธอหยุดพูด ฉันรู้สึกใจสั่นยังไงก็ไม่รู้

"ฮึ ฉันต้องพูด เพราะฉันเป็นแฟนของแหวอน ต่อไปอย่ามายุ่งกับ

แหวอนอีก นี่คือคำขอร้องและคำเตือน"

คำขอร้องและคำเตือนนั้นเธอ บันแหวอนมีแฟนแล้วจริงๆ ด้วย มันเป็นถ้อยคำที่ฉันยังไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจจะรับฟัง

"เข้าใจแล้ว ฉันจะทำตามที่เธอขอร้อง"

"ขอบใจ"

ปากพูดว่าขอบใจ แต่สีหน้าของก๊วกเฮมีกลับไม่ได้ขอบใจอย่างที่พูดเลย

"ช่วยหลบไปหน่อยได้มั๊ย ฉันอยากกลับไปนั่ง"

"ได้"

ก๊วกเฮมีหลบให้ ฉันจึงเดินกลับไปยังที่นั่งของตัวเอง รูนพี่ฮยองควอน ที่นั่งอยู่ตรงที่นั่งของฉันจึงลุกขึ้นแล้วยืมให้ ฉันจึงนั่งแล้วก้มหน้าลงโดยไม่สนใจว่าพวกเขาจะคุยอะไรกันอยู่ตรงหน้าห้อง

"เฮ้อ"

ฉันถอนหายใจอย่างเศร้าๆ ต้องกลืนน้ำตาเอาไว้ไม่ให้ไหลรินออกมา

"วอลฮยาง ออนนี่ไปแล้วนะ"

เสียงอันไร้เรี่ยวแรงของนันออนนี่ดังขึ้น ฉันจึงลุกขึ้นล้าลาแล้วนั่งลงเหมือนเดิม พอเสียงอดดั่ง พวกเพื่อนๆ ก็พากันกลับมา นั่งยังที่ของตัวเอง

"แหวอน เลิกเรียนแล้วเจอกันนะ"

เสียงของก๊วกเฮมี...เสียงของแฟนๆ ของพวกเขา

ฉันไม่ค่อยชอบชั่วโมงพละเท่าไรหรอก เวลาถึงชั่วโมงพละทีไรจะเป็นกังวลทุกที วันนี้อยู่ๆ ก็รู้สึกปวดหัวขึ้นมาจนอาจารย์ต้องให้ฉันไปนั่งที่บันไดด้านหนึ่งและคอยมองเพื่อนๆ ในห้องเล่นกัน

"วอลฮยาง~"

"หือ?"

อินปีเดินมาหาฉันแล้วนั่งลงข้างๆ เธอมองฉันด้วยแววตาเป็นห่วง ฉันจึงยืมให้

"ปวดมากมัย"

"ไม่หอรอก ไม่ได้ปวดอะไร แค่ไม่อยากขยับตัวนะ"

"นึกแล้วเซียว ฉันก็จะบอกอาจารย์ว่าไม่สบาย"

"แล้วอาจารย์จะเชื่อเธอหรือ"

"ว่าไงนะ!"

ฮึนบีโมโห ฉันจึงหันหลังให้แล้ววาดรูปวงกลมบนพื้นทราย

'เวลาที่เป็นทุกข์ ผมจะวาดวงกลมหนึ่งวง'

ฉันนึกถึงคำพูดของบียียงแล้วก้มลงวาดวงกลม ฮึนบีมองมือฉัน

แล้วถามว่าทำอะไร

"บียียงจะวาดวงกลมเวลาที่มีเรื่องทุกข์ใจ"

"อะไรนะ ว่าแต่หมอนั้นสบายดีไหม! แล้วทำไมไม่มาเกาหลีบ้างล่ะ!"

บียียงสบายดี

"ฮึนบี"

"หือ?"

"ฉันคิดถึงบียียง คิดถึงมีฮียงด้วย มีฮียงคงจะเศร้า"

"หือ? ทำไมล่ะ"

"เพราะว่ามีฮียงชอบจองแท ชอบตั้งแต่แรกพบ"

จองแทคือผู้ชายคนแรกที่มีฮียงชอบ เป็นรักครั้งแรกที่ไม่อาจลืม
ได้ ทั้งมีฮียงและฉันก็ไม่อาจลืมรักแรกได้ ทำไมรักแรกมันถึงเศร้าขนาด
นี้นะ

"ฉันคิดถึงบียียง บียียงจำ~"

"เธอ..."

"อืม ฉันเหนื่อย"

สาเหตุที่ฉันคิดถึงบียียงจนแทบน้ำตาไหลเป็นเพราะบียียงจะช่วย
โอบกอดฉันโดยไม่พูดอะไรในเวลาที่ฉันเหนื่อยหรือเจ็บปวด ฮึนบีเข้าใจ
ดี เธอจึงมีสีหน้าที่ไม่ค่อยดีนัก

"วอลฮียง เธอ..."

"อ้อ"

